

ՀԱՅՐԵՆԱԿԱՆՔԻ

ՆԱՀԱՆՋ

ԿՈԹՈՂ

Կան նոր կարօտներ եւ նոր յոյգեր կան,
 Նոր բաղձանքներ կան դեռ ինձ անձանօթ,
 Որ վառ գոյների նոր ծիածանով
 Գօտեւորում են իմ աճող ներկան:

Տեսնում եմ արդէն երգերըս չերգած՝
 Դրօշների պէս հեռում ծածանող,
 Նրանք դաշնում են հոգեբուխ ծայնով
 Իմ նոր յոյգերի քայլերով զնգան ...

Ես եմ նրանց դէմ սիրտս բաց անում
 Որ տիրեն յոյգերն այն նոր աշխարհի՝
 Իմաստաւորուած մեզնով, ինձանով ...

Այդ տիրապետման յաղթական պահին,
 Իմ ներաշխարհի մի խուլ կածանով
 Նահանջում են իմ կարօտները հին:

Ժամանակի մէջ անվերջ՝ կա մի օր,
 եւ երկրագնդի վրայ կայ մի վայր,
 Որ ամէն ազգի ու մարդու համար
 Մնում են պայծառ եւ ընդմիշտ անմոռ:

Կարգեղոնը կայ, Յոյնի, ահաւոր
 Վերդենը՝ Գալլի համար սրբավայր,
 Եւ կայ մեզ համար դաշտը Աւարայր,
 Տղմուտ, Վարդանանց փառքը դարաւոր:

Իսկ այս երկրացունց երկունքն արնահեղ
 Ուր մարտնչում են անթիւ ազգ ու ցեղ
 Ո՛ւր եւ ո՞ւմ պիտի բարձրացնի կոթող:

Ո՛ւր էլ որ լինի, հայրենի՛ք իմ մեծ,
 Քո զաւակները, գիտեմ, անյողդողդ
 Կը դնեն այնտեղ կնիքը իրենց:

“ՅԱՐԴԱԳՈՂԻ ԶԱՆԱՊԱՐԷ,”

Դու ես անցել, Վիշապաբաղ,
 Դու ես անցել, Վահագն արի,
 Այս երկնքից աստեղակախ
 Հեծած նըժոյգըդ՝ վիթխարի:

Ո՞վ է ասում յարդ ես թափել,
 Ու դիւցազն ես դու յարդագող ...
 Դու դիւցազն ես արեգնաբեր՝
 Վիշապի ուժը խորտակող:

Ի՞նչ «ճանապարհ յարդագողի»
 Ասողերի մէջ սուրբ ու մաքուր.
 Դա հետքն է քո ոտակոխի,
 Յուրն է զէնքի քո սայրասուր:

Դա կայծերն են սմբակների
 Կայծակնաստղը քո Պեգասի ...
 Վիշապաբա՛ղ, դու մի ների՝
 Քեզ «յարդագող» թէ մէկն ասի:

Հերոս արդար, դու յաղթեցիր
 Մեր աշխարհի չարն ամբարիշտ.
 Քո արշաւի հետքն աստղացիր
 Մեր երկնքում թող մնայ միշտ: